

Sèlles i les Muses

..... VISIÓ .....

Pujava muntanya de Sèlles amunt, amb la companyia d'un amic i baix un cel encalitzat d'agost, aquest cel que tant plau al meu amic, i sentint-mi jo a l'influència del poètic celatge una ànima plaenta i jove...

Arrivem a dalt, i, mentres prenc seient en una grossa pedra, l'amic se va treure unes quartel·les en blanc, disposant-se a omplir-les. Jo em preparava a fer lo mateix, però no vaig lograr escriure ni una quartel·la. Encengué la pipa per a veure si entretenit-me se m'acudiria quelcom, més tot en va; la meva inspiració se'm mostrava esquerpa amb tot, a pesar d'implorar-la. Estava igual que corprés, ambadalit, enmig d'aquells xaragalls feréstecs, contemplant el mar sens fi ni terme, i les planúries inacabables...

* * *

Segons tradició les fades hi vivien en un castell encantat, i els dies de tempesta sortien a rentar la roba boi cantant i fent ballades, i amb la seva veu, atreïen als mortals que s'hi apropaven. Pensant amb elles, contemplava com de dintre del mar immens, ovirat des de allí dalt, en sortia la lluna; els estels començaven a poblar la blavosa bòveda i l'espectacle aquell s'anava convertint en imponent...

L'amic es disposà a descansar un rato i s'adormí.

* * *

Continuava jo admirant el paisatge mentres s'extingia l'últim raig de llum...

Mirava el Montseny, i res; mirava la plana vallesana i tampoc; pensava amb la meva aimada i no sabia com fer-li una glosa... No puguí més i vaig exclamar com el Dant: *¡Oh Muses, oh poderós geni, acudiu ara en el meu auxilli! ¡Oh memòria que vares escriure lo que veies, aquí es veuria la teva fidelitat i la teva noblesa!*

* * *

Del cim del Montseny baixà una boira extranya, vermella com si fos foc, atançant-se vers nosaltres; un cop a vora nostre s'obrí... i de dins d'ella en sortiren les Muses, les nou Muses germanes d'Apol; havien vingut del Parnàs junt amb son germà al sentir la meva invocació.

Totes elles formaven una rodona i vinga dançar entorn nostre... L'amic seguia dormint...

Prou jo les festejava, més elles reien... fins que es cançaren de dançar. Allavors s'espargiren per aquells indrets. Erato, la meva musa, en aquells